

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/80/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716202428
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Koščo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8716202428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Košču a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Viery Zolákovej, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka so sídlom Námestie Biely Kríž 3, P.O.BOX 39, 830 03 Bratislava 33, proti žalovanému: HOTEL CROCUS ŠTRBSKÉ PLESO, a. s., so sídlom Szentiványho 4078/11, 059 85 Štrbské Pleso, IČO: 44 802 943, právne zastúpený Mgr. Karol Fajnor, advokát, Krasovského 13, 851 01 Bratislava, o zaplatenie istiny 3.835,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k.: 12C/83/2016-430 zo dňa 25. mája 2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Poprad, č. k.: 12C/83/2016-466 zo dňa 15.08.2017, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. 12C/83/2016 zo dňa 15.08.2017 v napadnutej časti vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené ako aj výroku o náhrade trov konania.

Žalobcovi proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Poprad (ďalej len súd prvej inštancie) rozhodol, tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.886,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne s uvedenej sumy odo dňa 14.03.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súčasne vyslovil, že žalobca má právo na náhradu trov voči žalovanému vo výške 50 %.

2. Na základe zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. V danom prípade bolo potrebné aplikovať na právnu vec Zákon č. 618/2003 Z. z., ktorý bol od 01.01.2016 nahradený novým Autorským zákonom č. 185/2015 Z. z.. Súd nemal pochybnosti o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, keďže je nesporné, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv k autorským dielam v zmysle Zákona č. 618/2003 Z. z. ako aj Oprávnenia Ministerstva kultúry SR. Podstatou kolektívnej správy práv je zastupovanie viacerých autorov v rôznych odboroch vymedzených oprávnení na výkon kolektívnej správy. V Slovenskej republike pôsobí viacero organizácií kolektívnej správy, avšak každá z nich zastupuje rôznych autorov v rôznych odboroch, a teda je vylúčené, aby používateľ uhrádzal odmenu, na ktorú má autor nárok za použitie svojho diela duplicitne. Žalovaný nespochybnil, že v roku 2015 poskytoval vo svojej prevádzke ubytovacie služby v apartmánach vybavených TV prijímačom ako aj ostatné služby v prevádzke (reštaurácie), a tak je nepochybné, že v žalovanom období dochádzalo na strane žalovaného k použitiu predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva kolektívnu správu žalobca. Keďže žalovaný v roku 2015 neuzavrel ani prostredníctvom F. G., ani následne sám vo svojom mene so žalobcom hromadnú licenčnú zmluvu, resp. dohodu o

urovnaní, žalobca má v zmysle autorského zákona právo na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému za použitie predmetov ochrany.

3. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že základom pre výpočet bezdôvodného obohatenia v zmysle autorského práva je sadzobník, ktorý žalovaný spochybnil. Argumentáciu žalovaného súd však neprijal a pri vyčíslení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo sadzobníka, a teda výšku licenčnej odmeny v ňom stanovenu pre ubytovacie zariadenie 4* považoval za obvyklú a primeranú. Uviedol ďalej, že sadzobník je schvaľovaný výborom autorov za spolupôsobenia nositeľov zahraničných autorských práv a nepodlieha schváleniu Ministerstvu kultúry Slovenskej republiky. Jediným zákonným limitom pri jeho tvorbe je skutočnosť, že musí zodpovedať spôsobu, rozsahu, účelu a času použitia diela, a preto súd v tomto smere poukázal na tú skutočnosť, že žalobca uzatváral v žalovanom období hromadné licenčné zmluvy aj s inými prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení v počte 218, a to za rovnakých podmienok podľa sadzobníka, aké boli ponúknuté žalovanému. Žalovaný nevyužil ani možnosť danú mu v ust. § 82 ods. 1 Autorského zákona a nedomáhal sa určenia obsahu hromadnej licenčnej zmluvy na súde. Aj v takomto konaní súd prihliada na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob, rozsah a účel jeho použitia i na čas, v ktorom sa spravovaný predmet ochrany môže používať. Žalovaný síce v konaní namietal zákonnosť sadzobníka, najmä výšku licenčných odmien, avšak prevádzkovaním ubytovacieho zariadenia uskutočňoval verejný prenos, čím užíval predmety ochrany bez toho, aby si splnil svoju povinnosť zaplatiť za to licenčnú zmluvu. Týmto konaním žalobca porušil práva autorov kolektívne spravovaných žalobcov. Ak aj žalovaný uviedol, že nejaká suma mala byť zložená do notárskej úschovy počas rokovaní F. G. so žalobcom a následne malo dôjsť k jej vráteniu, i v tomto smere nebol dodržaný zákonný postup žalovaného podľa § 82 ods. 2 Autorského zákona, kedy súčasne so zložením peňažných prostriedkov do notárskej úschovy sa mal domáhať určenia obsahu zmluvy na súde. Aj v tomto postupe by však žalovaný musel rešpektovať odmenu v zmysle sadzobníka. Pokiaľ žalovaný namietal, že nie je zrejмый rozsah subjektov, ktorých práva žalobca spravuje, v tomto súd poukazuje na ust. § 84 Autorského zákona, v ktorej sa jednoznačne presúva dôkazné bremeno na žalovaného. Súd prvej inštancie taktiež poukázal na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť súdov SR, ktorých rozhodnutia vo veciach vydania bezdôvodného obohatenia sú súčasťou spisu, a v ktorých súdy vychádzali pri rozhodovaní zo Sadzobníka prijatého žalobcom.

4. K námietkam žalovaného týkajúcim sa nezohľadnenia obsadenosti hotela, či reálneho využitia zvukovo - obrazného zariadenia, resp. rozsahu signálov, súd prvej inštancie poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-136/09 v zmysle ktorého prevádzkovateľ uskutočňuje verejný prenos už len tým, že umiestňuje do izieb svoje zariadenia, televízory a napája ich na centrálnu anténu. Z uvedeného vyplýva, že nie je povinnosťou, ale právom žalovaného používať predmety ochrany.

5. Taktiež poukázal, že v konaní nebolo možné prihliadnuť na judikatúru, resp. rozhodovaciu prax súdov Českej republiky, tak ako to žiadal žalovaný, keďže v Českej republike sa aplikuje odlišná právna úprava. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z počtu zvukovo - obrazových zariadení deklarovaných žalobcom v zmluve uzavretej v roku 2015 s inou organizáciou kolektívnej správy G., keďže žalovaný doznal, že túto zmluvu podpisoval predseda predstavenstva a riaditeľ hotela žalovaného.

6. Súd preto prvým výrokom svojho rozsudku zaviazal žalovaného na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku licenčnej odmeny stanovenej sadzobníkom žalobcu na rok 2015 v kategórii 4*, čo je za 42 zvukovo - obrazových zariadení na izbách po 29,50 eur + 3 zvukovo - obrazové zariadenia v iných priestoroch po 68,- eur, odmena je 1.443,- eur a dvojnásobok tejto sumy predstavuje sumu 2.886,- eur. K prisúdenej výške bezdôvodného obohatenia patrí aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania, ktorý je v súlade s ust. § 517 Občianskeho Zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. minimálne odo dňa podania žaloby s poukazom na ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia listom zo dňa 07.10.2015 v lehote 10 dní a márnym uplynutím tejto lehoty sa žalovaný dostal do omeškania zo zaplatením peňažnej pohľadávky.

7. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú, keďže nebolo preukázané, že žalovaný v žalovanom období disponoval vo svojej prevádzke 65 kusmi zvukovo - obrazovými zariadeniami v izbách hotela.

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tretím výrokom rozsudku, podľa zásady úspechu vo veci v súlade s ust. § 255 a 262 CSP. Pretože žalobca bol v konaní úspešný čiastočne čo do sumy 2.886,- eur, t. j. v rozsahu 75 % a neúspešný čo do sumy 949,- eur, t. j. v rozsahu 25 %, výsledný pomer úspechu a neúspechu žalobcu predstavuje 50 %, v ktorom rozsahu má žalobca nárok na náhradu trov konania proti žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný. Uviedol, že súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní a odôvodňovaní rozsudku opomenul zaoberať právne relevantnými skutočnosťami a v konaní vykonanými dôkazmi, ktoré majú zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej, ktoré boli zo strany žalovaného opakovane zdôrazňované. Súd vychádzal výlučne z tvrdení žalobcu, ktoré v konaní neboli žiadnym spôsobom preukázané. Ak súd prvej inštancie iba prijal tvrdenia žalobcu a tieto bez akéhokoľvek právneho relevantného dôkazu prijal za podstatné, a na základe týchto rozhodol, pričom sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal so všetkými žalovanými tvrdeniami, tvrdenými relevantnými skutočnosťami najmä týkajúcimi sa primeranosti, obvyklosti a spôsobu jednostranného určovania sadziieb odmien za používanie diel. Má za to, že toto rozhodnutie je nepreskúmateľné. Poukázal, že nie je možné súhlasiť s konštatovaním súdu prvej inštancie, že má za preukázané uzatvorenie 218 zmlúv s tretími osobami vychádzajúcimi zo Sadzobníka žalobcu, nakoľko táto skutočnosť nebola v konaní nikdy zo strany žalobcu preukázaná. Taktiež poukázal na skutočnosť, že žalobca predložil do spisu dôkazy, ktoré jednoznačne preukazujú, že tvrdenie žalobcu nie je obvyklou licenciou a samotný cenník ako taký je nezákonný, pričom poukázal na dôvody jeho nezákonnosti. Má za to, že súd prvého stupňa bol povinný pri svojom rozhodovaní aplikovať stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, a teda pri určení odmeny a následného bezdôvodného obohatenia zohľadniť obsadenosť ubytovacích zariadení ako kritérium rozhodujúce pre správne kvalifikovanie určenia rozsahu a času použitia diela. Poukázal znovu na postup upravený v Českej republike a na rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky, ktorú bližšie však nešpecifikoval, a taktiež poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie sa opomenul bližšie zaoberať samotným nárokom vzniku na bezdôvodné obohatenie u žalobcu s tým, že ako je stanovená definícia samotnej káblovej retransmisie. Má za to, že žalobca neniesol dôkazné bremeno ohľadne výšky bezdôvodného obohatenia, nepreukázal obvyklú a primeranú výšku licenčnej odmeny a žiadal preto, aby Krajský súd v Prešove ako príslušný odvolací súd rozsudok Okresného súdu Poprad zmenil tak, že žalobu zamietla, alebo aby vec zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že nespochybniteľne preukázal, že je to žalovaný, kto sa na úkor žalobcu obohatil, keď bez udelenia predchádzajúceho súhlasu používal verejným prenosom predmety ochrany spravované zákonom. Pokiaľ ide o preukazovanie rozsahu bezdôvodného obohatenia, žalovaný zrejme stále opomína náhradu žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako súčet dielčích nárokov jednotlivých nositeľov práv. Opätovne žalobca poukázal, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha žalobca je podľa § 56 ods. 1 písm. g) Zákona č. 618/2003 Z. z. (Autorský zákon) stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Opätovne uviedol, že obvyklou odmenou, tak bola odmena uvedená v sadzobníku žalobcu. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie na také isté predmety ochrany iným používateľom a za akú používatelia získali licenciu. Žalobca založil do spisu hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015, a ktorým poskytol licencie na ďalší verejný prenos. Z uvedeného je nesporné, že žalobca uzatváral v roku 2015 s používateľmi hromadné licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa Sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinných od 01.01.2015. Pokiaľ ide o výhradu žalovaného ohľadne počtu uzatvorených licenčných zmlúv v plnom rozsahu odkazuje na svoje vyjadrenie k tejto otázke na pojednávaní konanom dňa 25.05.2017, pričom je zjavné, že žalobca uzatvoril viac ako 180 dohôd o urovaní, kedy si v rámci mimosúdneho riešenia uplatňoval bezdôvodné obohatenie iba vo výške licenčnej odmeny stanovenej podľa sadzobníka žalobcu. Uviedol, že skutočne považuje za bežné a vhodné poskytovať zľavy používateľom, ktorí si riadne a včas plnia svoje povinnosti a takýto postup je dlhoročne zaužívaný u všetkých organizácií kolektívnej správy SR. Žalovaný ak uviedol, že zľava 40% z odmeny by mohla byť odmenou primeranou, čo uviedol vo svojom odvolaní, avšak ako žalobca už uviedol pri rokovaní o kolektívnej licenčnej zmluve však splnomocnenec žalovaného takúto zľavu odmietol. Ďalej žalobca poukázal, že uvedená právna úprava v § 82 ods. 1 Autorského zákona je veľmi osobitnou právnou úpravou nemajúcou

obdoby v súkromnom práve, kedy do právnej úpravy vstupuje do určitej miery verejnoprávny prvok. Pre vyváženie postavenia používateľa a pre ochranu používateľa, ktorý nesúhlasí s podmienkami príslušnej organizácie kolektívnej správy a napriek tomu chce legálne používať predmety ochrany spravované danou organizáciou kolektívnej správy, má používateľ zákonnú možnosť podať žalobu o určenie obsahu licenčnej zmluvy. Žalovaný nesplnil podmienky uvedené v § 82 ods. 2 Autorského zákona, hoci bol s nimi výslovne oboznámený a po celú dobu roka 2015 mal nespochybniteľne postavenie neoprávneného používateľa predmetov ochrany a je teda povinný znášať následky svojho protiprávneho konania. Pokiaľ ide o žalovaným uvádzané stanovisko Ministerstva kultúry SR, žalobca uviedol, že je toho názoru, že predmetné stanovisko bolo vydané po značných tlakoch zo strany F., kedy F. spôsobil nemalé problémy svojim členom, ktorých zastupoval pri rokovaní so žalobcom, čoho dôsledkom je rad žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca má za to, že MK SR si je plne vedomé vyššie uvedených argumentov, a preto aj vo svojom stanovisku uvádza aj vágne vyjadrenia „zo strany OKS môže nevyhnutné uplatniť aj dodatočné kritériá...“ a takýmto dodatočným kritériom by malo byť aj zohľadnenie obsadenosti ubytovacích zariadení. Žalobca však v tejto súvislosti opätovne zdôraznil, že pre posúdenie nároku žalobcu je potrebné skúmať obvyklú odmenu za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie používateľom a za akú používateľa získavajú licencie. Z predloženej zmluvy je zrejmé, že obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritériom pre podľa sadzovníka dohodnutú licenčnú odmenu, teda nebolo obvyklé takéto kritérium zohľadňovať.

11. Žalobca ďalej zdôraznil, že rokovania so žalovaným skončili neúspešne a žalobca podal žalobu až v roku 2016 pričom pri jej podaní a aj neskôr stále ponúkal žalovanému možnosť mimosúdnej dohody. Ďalej žalobca uviedol, že žalovaný opätovne namietol uplatňovanie kritérií kategórie ubytovacieho zariadenia na určenie výšky licenčnej odmeny, pričom uplatňovanie takéhoto kritéria je bežné a dlhodobo realizované všetkými organizáciami kolektívnej správy a sadzovníky organizácie kolektívnej správy sú všetky verejne dostupné na www-stránkach jednotlivých organizácií kolektívnej správy a pri iných organizáciách kolektívnej správy túto skutočnosť žalovaný akceptuje. Poukázal, že v danom prípade bolo obvykle uplatňovať kritérium kategórie ubytovacieho zariadenia. Taktiež ak žalovaný poukázal na rozhodnutie iných všeobecných súdov, ktoré rozhodovali skutkovo a právne v obdobných veciach, opomenul uviesť ich konkretizáciu. Záverom žalobca uviedol, že v konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo a dochádza k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov zastupovaných žalobcom, a preto z uvedeného dôvodu bol žalobca nútený ochrany autorských práv súdnou cestou, kedy tieto práva podľa medzinárodného práva a práva EÚ používajú vysokú právnu ochranu. Žiadal preto rozsudok okresného súdu potvrdiť a uplatniť si náhradu trov odvolacieho konania.

12. K uvedenému vyjadreniu sa žalovaný už nevyjadril.

13. Pre úplnosť krajský súd poukazuje, že žalobca nepodal odvolanie proti výroku č. 2, t. j. vo výroku ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, a preto v odvolacom konaní rozhodoval len o odvolaní žalovaného.

14. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP (Civilný sporový poriadok, Zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej iba „CSP“ platný od 01.07.2016), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP (a contrario) a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnenie obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a pre zdôraznenie správnosti dodáva nasledovné:

16. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 prvá veta CSP právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

17. Uvedené ustanovenie § 470 ods. 1, 2 CSP, ktoré sú intertemporálnym ustanovením prijatým v súvislosti s nadobudnutím účinnosti CSP treba aplikovať ako uvedenú normu aktuálne aj na konania, ktoré začali pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Každopádne však treba procesné účinky realizovaných úkonov pred dňom účinnosti tohto zákona posudzovať aj v súvislosti s právnou úpravou, ktorá platila v čase ich realizácie. Uvedené má význam aj z pohľadu aplikácie tých ustanovení OSP (Občiansky súdny poriadok, zákon platný do 30.06.2016), ktoré aplikoval súd prvej inštancie v súvislosti s realizáciou dokazovania a prijatými skutkovými závermi.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci dostatočne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a návrh žalobcu aj správne právne posúdil.

19. Odvolací súd konštatuje v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na nich odkazuje.

20. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky vyjadrené v odvolaní žalovaného a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné, pretože v konečnom dôsledku nemôžu privodiť zmenu zisteného skutkového i právneho stavu, a preto odvolací súd ich ani bližšie neodôvodňoval. Je nepochybné, že závery prijaté súdom prvej inštancie plne korešpondujú zo závermi prijatými inými odvolacími senátmi Krajského súdu v Prešove, a preto nie je dôvod od nich sa odchyľovať v obdobných totožných veciach.

21. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

22. Odvolací súd sa taktiež stotožňuje s výrokom súdu prvej inštancie v časti o trovách konania, ktorý považuje za vecne správny.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal ich právo na ich náhradu žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, čo je v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).